

„Pane muoj milý, nechťej sobě tak velmi stýskatu, ač to musí býti, že se člověk starati má o věci časné, ale však má to přijíti v míru, pokudž potřeba toho káže. Neb by sobě najivíc stýskal, nemůž se tím nic opravit, práce daremná jest. Protož já radim tobě, měj trpělivost v svých zámutcích, polože naději v tom, kterýž můž ty všecky žalostné věci v radost obrátiti, když ráčí. Neb by pak kdo chtěl aneb před sebe vzal jakoužkoli věc, nebude-li při tom vuole boží, nic neprospěje. A snad milý Bůh pro naše zlé činy tudy nás trápí, zdali bychom polepsili životuov našich, neb jest to veliká moudrost v čas nešťestí aneb protiventví trpělivost míti, a zvláště tehdaž, když opraviti člověk nemuož. Neb ač Goffroj tím, že ten klášter spálil, smrtedlně zhešil, bude-li toho litovati, dá mu to milý Bůh, že ten hřích bude jemu odpuštěn, neb nemuož žádný člověk tak velmi zhešiti, aby jemu milý Bůh (jedine bude-li se káti a pokání činil) těch hřichuov neodpusil, neb jest milostivý a dobrotvivý a nežádá smrti člověka, než aby živ byl a polepsil se.“

A když Meluzína řeči ty i jiné mnohé dokonala, Reymond, manžel její, ležev v velikém zámutku a hněvem jsa přemožen, takže všecky mravy a ctnosti od něho odstoupily, aniž možné bylo, aby co dobrého mysliti mohl, pln jsa hněvu a prchlivosti. Jakož o tom Seneka svědčí, řka: „Hněvivý nic jiného, než co se k hřichu chýlí, mluviti nemůž.“ A opět jinde: „Lépe jest přemoci nepřitele aneb hněvivého mlčením než mluvením.“ Protož Reymond pohleděl v tom zámutku a hněvu na manželku svou velmi nemilostivě a zloštně, zapomenuv na všelijaké dobrodiní a lásku, kterou k ní měl, a řekl: „Ach žízalo a hade potvorný a nešlechtný, jenžs dračho pokolení a z potvor mořských zplozená! Těž i synové tvoji podlé přirození

tvého nic dobrého činiti nebudou! Neb pohled, jaký počátek syn tvojoj Goffroj s tím velikým zubem učinil, spálil klášter rozkošný, v něm sto mnichův i bratra svého vlastního, na kteroužto věc očima svými jsem patřil.“

Tu řeč Meluzína jakž uslyšela, lekla se náramně, tak až omdlévala a padla na zemi, nemohla se ni žádným obyčejem na nohách držeti, jsouci strachem a mdlobou obtěžena. Tu ležela dobrou chvíli, okolo ní služebníci jejich stáli, litující takové řeči ukrutné a hněvivé od pána jejich. A vidouce, že paní jejich vši síly své zbyla, od kteréž odstoupila i krása její, i přistoupili k ní a ji od země zdvihli a vodu studenou mezi oči lili tak dlouho, až zase okřála. A tak sotva otevřela oči své a na nohách se postavila, a řekla: „Bože všemohoucí, cos na mne dopustiti ráčil!“ A obrátivši se k Reymondovi, řekla: „Reymonde můj milý, líto mi jest, že jsem tebe kdy smutná očima svýma spatřila. Běda mně, že jsem tě poznala a dala se oklamati, patře na krásu a ozdobu těla tvého! Ó že jsem tě u té studnice kdy uhlédala, k tobě volala, tvojoj životi srdečně a laskavě objímajíc! Ba běda očima mýma, že kdy na tě hleděly a v moc tvou podány byly, poněvadž hněv, nešlechtnost a nevěra tvá k tomu mne připravila, abych byla v věčné práci a bídě. Proklatá hodina ta buď, v kterouž falešně a lstivě slibování uši mé z úst tvých slyšely! Zlořečeny, jazyk tvojoj, kterýž mne oklamal, abych byla poddaná mukám a trápení nesčíslnému, v kterémž trvati musím do soudného dne. Protož jsi nevěrný a falešný přestupník slibu tvého, jsa pln zlosti, nevěrný a zlobivý rytřil! Kterak jsi mohl to učiniti a slib ten, kterýžs mi slíbil, zrušiti? Ó jak jsi tak lehce mne i sám sebe zapomněl, duši tvou zavedl, přestúpiv slib a víru tvou, k tomu věda